hún og skapillur Júlían, sannast (= sagði) Flemmie með;
Nú sujeni hún sjer að annmyjanum, sem stóð upphúm og
gojet og spurði hann: Hvað heitir þú? Bennhardur, hefð-
armeð Gitla. Bennhardur sagði Flemmie Gitla. Þú sjeku
hefðí mín hjer, jeg sjáðing upgi Gálkina, og veðji vorkend að
handa handa hjer, og hvárkum þúmmum. Jeg hamna hjer að láta
mig standa eðann á hardbrygjunni, og hjóða eptir opa, sagði
Júlían, og tók unnu handleggjum á sjóstur sinni; á þú vet
hánægja að hún eklaði að skot, og sujeni sjer að þúm Gitla
Hvenjuat, sem vann upjer þannum að líka og vilki og mútkleði
núlaðist skúnbekkum, til að hnika sig á hammum, þá sagði
Júlían: dirfuska að setja sig þanna, þú úhatar hekkinn hinir
mjer, með hjóta þátunnum þúmmum. Þjer gjekið upstrað hep-
-þannijunni hú að gjefa mjer hvannjið sitt, sagði Bennhard-
-ur, sem nú óx ánæði við þjáningarnar, eins og upp við hver,
á standa ánægulegunum: Um þjer eigjið ekkjunt með að
hanna mjer að setjast — niður á þenna bekk. Jeg vil ekkji
hafa það; þessi hekkur hinir mjer til, og sig á Gálkina, og veg
minn er mín eðju, skeyska kistinn þína, segji sig atur, þú
hinn ungi Heiðingamaður — sagði Júlían —, og skaðgaði
mjöður þátunnum af grimdarreiði. Á meðan hafði Flemmie
skiftið sig hanga af hvöðum steinum og hljóp upp til Bennhard-
-ur, og kallaði unn hátt: Bjóðið upstir mjer hjer Bennhard-
-ur, þángað til jeg hjem aptur. Og jeg hjem aptur líka, sagði
Júlían, sem hljóp á eptir sjóstur sinni, unn með snilli, til að
leggja sig vakkur höggg. Þjer mest vannt hann, og Flem-
mie unn miskunnar hegna sér. Kallaði Hrungnatan til hanns
gjegnumm jánngrindunnar með háska völd. — Stökkva á sama
bátt, hann þau Júlían og Flemmie til hallanimar. Þannet hann
sellunegunum nan hálfur fjórðungur mílu á lengd, og en þat
tals vertur spratt, sinir 6. eða 7. ára gömul hann, þú hófðu
þau upt kastað medsinni. Þau gjörðu strax sinn eldhúsjið
hann minnkjúin hóðu saðnast saman unnhverfis Kása,
sem samlega var að seiggja þeim skjemmtilega sögu, þú
þau klæddust með mesku athygli á unt hvað sinn stúlka
þessar hún sú þau tvö hann, gjörði hún hinum minnkjú-
-unum hendingu hvaðleg, og hljóp úti hann hánnunum,
til að spenna þau, hvert þau vildu. Hjinna sinir uðan hlje
-ðið, sagði Júlían, skemdur heiðingamaður, sem jeg vildi